

няколко години.

Мария надзърна изплашена върху белега и затвори очи.
Иваница весело се изсмя.

- Ловът не е за такива малки момичета като тебе.

- Не съм малка!

- На колко си години?

- Тази есен ще навърша седемнадесет.

Иваница я изгледа през замрежени мигли и нищо не каза.

Хубава беше Мария. В тази светлогълбова руба, с дребни гънки на гърдите, и хитон от син като перуника бархат, със ситни бисерни везби и ахатови пулове. Копринена панделка стягаше русите ѝ плитки, навити ^{ни} ниско край ушите. На шията ѝ се аленееше тънка връв мерджан.

От към южния край на забела се зачуха три последователни изсвирвания от рог. Всички отново се качиха на конете си и препуснаха нататък. По пътя Иваница повали още няколко зайци, които - обезумели от страх - се мяркаха пред очите му. Изведнъж той хвана юздите на Марииния кон и го спря.

- Песяците са ^сбъркали следите - каза той и посочи към едни пресни следи от копитца върху пръстта на пътеката. - Загариите са ги отвели към ^{ле}гловицето на рогачите, а стадото е минало ^{на} ^{не}давна от тука, на път към водопа.^я

Той обърна коня си.

- Искаш ли да настигнем другите, или да дойдеш с мене?

- С тебе - каза усмихната Мария.

Те свиха в ляво, по една не много широка, обрасла с буйна трева пътека, която бавно слизаше надолу към бистрия извор в долината.

През редките сенки на дърветата падаха дълги, ^{а ти}полегнали